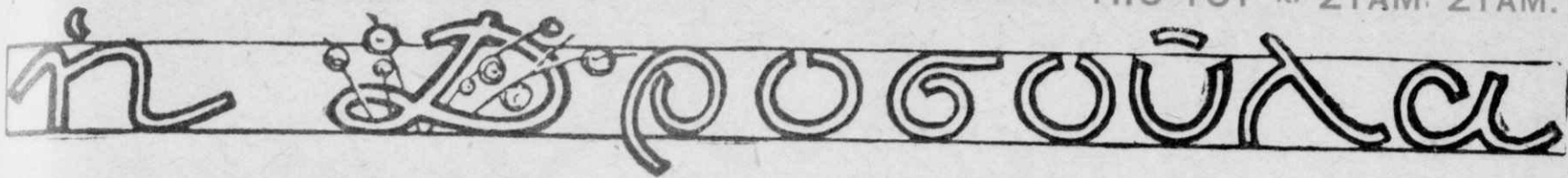

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

— Τὸν κρύβεις ἔ, τὸν κρύβεις, κακοῦργα!... Τώρα θὰ σὲ κρεμάσω γώ... Τώρα μπουκούνια θὰ σὲ κάμω νὰ σὲ πετάξω στὰ σκυλιά.

Καὶ ἄρχισε νὰ τὴν δένη χειροπόδαρα, σφίγγοντας τὴν τριχιά τόσο πολὺ, πὺ φούσκωναν μελανιασμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῆς.

— Μαρτύρα τον, μουρή... νὰ σοῦ τὸν δώσουμε νὰ τὸν πάρης καὶ νὰ πᾶς νὰ χαθῆς, νὰ βγάλῃς τὶς μαῦρες καὶ τὶς σκοτεινές σου μὲ δαύτονε...

Ἡ Δροσοῦλα δὲν μιλοῦσε. Ἐμενε βουθῆ, μελανιασμένη ἀπ' τὸ ξύλο καὶ τὸ δέσιμο, καταβρεγμένη ἀπ' τὸν ἰδρῶτα καὶ τὰ δάκρυα, μὲ τὰ μαλλιά κολλημένα στὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπο, μὲ κουρέλια μοναχὰ τὰ ρούχα τῆς ἀπὸ τὸ τράβηγμα καὶ τὸ σθάρνισμα στὸ πάτωμα, καταματωμένη, γεμάτη λεκέδες κι' ἔλεεινῆ.

— Μίλα, βρώμα, μίλα...

Κ' ἡ βέρα σφυρίζοντας ἔπεφτε στὰ γυμνά τῆς πόδια.

— Θὰ σὲ ψῆσω νὰ σὲ φάω, κακομοῖρα!

Ἡ Δροσοῦλα ἔπαψε νὰ κλαίῃ. Εἶχε γεμίσει τόσο ἀπὸ πόνους, πὺ δὲν ἔνοιωθε πειὰ τὶς ξυλιές... Τὰ μάτια τῆς τώρα εἶχαν ξεραθῆ καὶ γυάλιζαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

— Μὲ ποιόν; Τὸν κρύβεις; Τὶς πομπές σου καὶ τὶς γάνες σου κρύβεις;

— Ἀφήστε με, καλύτερα νὰ μὴ μιλήσω.

— Ὅχι, νὰ μᾶς πῆς...

— Θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ;

— Ναί.

— Νὰ, ὁ Γούλης μὲ ἀφάνισε.

Καὶ γρήγορα-γρήγορα, κοντανασαίνοντας, τοὺς διηγῆθηκε τὸ φριχτό τῆς πάθημα.

Ἡ ἀποκάλυψις ἐκείνη τοὺς μαρμάρωσεν ὅλους. Ἀπόμειναν στὸ ἄκουσμα ξεροὶ, σὰν νάπεσε στὸ κεφάλι τοὺς ὄλο τὸ ταβάνι. Ὁ Ρούφουλας μόνον, τρέμοντας ἀπὸ σύγχυσι καὶ πασπατεύοντας, πῆγε νὰ κατεβάσῃ τὶς κουρτίνες τῶν παραθύρων γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῆ ἔξω ἡ τρομερὴ καταγγελία.

— Σοσσοσς... Σοσσοσσοσς... Ἡσυχία... Ἡσυχία...

Ἡ Ρουφουλίνα μὲ φωνὴ βραχνῆ, πνιγμένη, δαγκαμένη, χέθηκε μὲ γουρλωμένα μάτια κατακόκκινα, μὲ γυρισμένα σὰν νύχια ἀετοῦ τὰ δάχτυλά τῆς, γιὰ νὰ ξεσκίση τὴν ἄτιμη ἐπὶ τὸλμησε νὰ μελετήσῃ τὸ παιδί τῆς, τὸ καμάρι τῆς, πὺ τὸν ἔκανε σὰν τὸν ἑαυτὸ τῆς...

Τὰ γαλανὰ ὅμως μάτια τῆς Δροσοῦλας ἔλαμπαν τώρα σὰν γυμνὸ λεπίδι. Τὸ πρόσωπό τῆς εἶχε πάρει μιὰ σκληρότητα καὶ ρέκαζε μὲ μανία καὶ ἐπιμονὴ μεγάλῃ κάτι λόγια ὄριμα, λόγια πὺ ἔπεφταν σὰν βουρδουλιές μέσα στοὺς Ρουφουλαίους, λόγια πὺ κανεὶς ἀπ' τὸ ἄθωο καὶ γλυκὸ ἐκεῖνο κοριτσάκι δὲν περιμένε.

— Ναί ὁ Γούλης σας, ὁ Γουλᾶκης σας, μὲ πῆρε στὸ λαιμὸ του... Μ' ἔχασε, μ' ἔσθυσε ἀπ' τὸν κόσμον, κατάρρα ἦταν νὰ μᾶς φάτε ὄλους... Σεῖς, τὸ σοὶ σας, πὺ τύλιξε τὸ σπίτι μου, πὺ πήρατε τὴν περιουσία μας καὶ μᾶς πετάξατε στοὺς δρόμους... Σεῖς πὺ κάνατε τὴ μάνα μου νὰ τρελλαθῆ καὶ νὰ πάρῃ τὶς στρατές... Ἦταν ἡ ἀράδα τοῦ παιδιοῦ σας πειὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἔρημη κι' ὄρφανὴ ἔμένα. Νὰ, σκοτώσατέ με... Σκοτώσατέ με... Δὲν θέλω γὼ νὰ ζήσω πειὰ καθὼς μ' ἔκανε ὁ γιός σας. Πῶς θὰ βγῶ στὸν κόσμον γὼ, πῶς θὰ βγῶ τὴν κοινωνία; Ἰσοῖον νὰ δῶ; Τὴ μαύρη τὴ μητέρα μου ἢ τὸν μαῦρο ἀδερφό μου; Σκοτώσατέ με νὰ γλυτώσω, νὰ ἐλευτερωθῶ. Τὶ ἔφταιξα ἐγὼ ἢ μαύρη; Δὲν σοῦ τόλεγα, κυρά μου: «Ὁ Γούλης δὲν μ' ἀφήνει... Ὁ Γούλης μὲ πειράζει, ὅπου πάω κι' ὅπου σταθῶ... Ὁ Γούλης μὲ τριγυρίζει σὰν τὸ τσακάλι, κυρία». Κι' ἐσεῖς, ἀντὶ νὰ τὸν μαζεψέτε, ριχτήκατε νὰ μὲ φάτε...

— Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! πούχει καὶ στόμα τὸ παληοθήλυκο νὰ μελετήσῃ τὸ παιδί μου. Σὰν τὰ μοιτρά σου εἶνε τὸ παιδί μου, μουρή; Ἐμένα μοῦ τὸ λιμπίζονται κᾶν καὶ κᾶν καὶ θὰ κῦτταζε ἔσενα;

Μὰ τώρα ἐπενέθη πειὰ ὁ δήμαρχος. Εἶδε πῶς τὸ πρᾶγμα ἔπαιρνε σοβαρὴ τροπὴ κι' ὅτι κάθε θόρυβος θάταν εἰς ἴσος τοὺς. Ἐπίασε λοιπὸν τὴν κόρη του καὶ τὴν ιράθηξε στὴν ἄκρη.

— Θὰ γίνῃς τώρα ἴσα μ' αὐτῆ; τῆς εἶπε.

— Δὲν ἄκουσες τί λέει;

— Ἄς λήθῃ ὅ,τι θέλει. Αὐτῆ ἔχει κι' ἕνα λόγο πάρα πάνω.

Κι' ἐπῆρε τὸ Ρούφουλα, τὴ Ρουφουλίνα καὶ τὴν κυρά-Σιναμική, πὺ ὄλο μωρμούριζε, κακίζοντας τὴν τόλμη τῆς «παληομωμούρας» πὺ τόλμησε νὰ μελετήσῃ ἕνα νοικοκυρό-πυλο ἐκεῖ πέρα, τοὺς ἔβαλε στὴν ἄλλη κάμαρη καὶ μυστικά τοὺς εἶπε:

— Σιμουδιά... Ἄχνα μὴ βγῆ στὸν κόσμον κι' ἀναστατωθῆ τὸ χωριό... Ὅ,τι κι' ἂν ἔγινε, κι' ὁ Γούλης νὰ μὴν εἶνε, ἐμᾶς θαραίνει τὸ κακὸ. Τοὺς ξεσπιτώσαμε, τοὺς ἐρημάξαμε τὸ σπίτι, εἶχαμε τὸ χρέος νὰ προσέχουμε. Ὁ κόσμος ἔτσι θὰ τὸ πάρῃ. Τώρα νὰ κυττάξουμε πῶς θὰ μπαλώσουμε τὰ πράματα. Νὰ βροῦμε κάποιον νὰ τὴν κουκουλώσουμε, νὰ σκεπαστῆ ἢ ντροπῆ κι' ἔτσι τὸ πρᾶγμα ν' ἀπομεινῇ... Μόνον νὰ τὴν κλείσετε καλά, ὥσπου νὰ βροῦμε κάποιον «χαμένο» νὰ τὴν πάρῃ. Οὔτε φωνές, οὔτε καμώματα γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι κι' ὁ Τάκης εἶνε δῶ καὶ θὰ βρῆ ἀφορμὴ ν' ἀνάψῃ φωτιά καὶ νὰ μᾶς κάψῃ. Κλείστε τὴν μοναχὰ καλά, μάτι ἀνθρώπου μὴ τὴν ἰδῆ κι' αὐτὶ νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Δροσοῦλα κλείστηκε στὴ σκοτεινὴ τῶν ἀπλύτων κάμαρη, πὺ εἶχε ρέπει κι' εἶχε πεθάνει ἀπὸ τῦφο ἢ Παράσχω!

Ἡ δὲ βγῆ καὶ νὰ μιλήσῃ δὲν τὴν ἀφήναν παρὰ ἀπὸ βραδὺ σὲ βράδυ, πὺ ὄλα τὰ περίεργα μάτια τῆς γειτονιάς κοιμοιτουσαν.

— Τί γίνεται ἡ Δροσοῦλα; ρωτοῦσε καμμιά γειτόνισσα.

— Ἀδιάθετη εἶνε, ἀπαντοῦσε εὐθύς ἡ Ρουφουλίνα. Γιὰ νὰ μὴ μᾶς λείψουν, ἔλεπε, ἢ ἀνακεφαλίες.

Τῆς δίνανε ἕνα κομμάτι ψωμιοῦ, μιὰ κανάτα μὲ νερὸ πὺ ζεσταινότανε κι' ἦταν σὰν ἄλυσίβα. Αὐτῆ, σὰν νᾶχε καμμιά φλόγα μέσα τῆς, ριχνότανε καὶ ἔπινε, καὶ ἔπινε νερὸ ἀχόρταγα, κολλῶντας τὸ στόμα τῆς στὴν κανάτα καὶ ρουφῶντας μ' ἀναφυσήματα. Τὸ ψωμί δὲν τὸ ἔτρωγε. Ξεραινότανε ἐκεῖ στὴν ἄκρη τόσο, πὺ οὔτε κι' ἡ Μιρμιρίνα, πὺ ἔμπαινε ἐκεῖ καμμιά φορὰ, πονετικιά, δὲν τῶτρωγε. Τὸ μυριζότανε μοναχὰ κι' ἔφευγε, σὰν δυσαρρεστημένη. Καμμιά φορὰ ἐπῆγαινε καὶ τριβότανε πάνω στὴ Δροσοῦλα, μ' αὐτῆ δὲν εἶχε τώρα γιὰ εἰχινίδια ὄρεξι καὶ τὴν ἔσπρωχνε σιγά-σιγά μ' ἕνα μορφ. μὲ, ψιθυρίζοντας:

— Ἄ, νᾶχαιθῆς καὶ σύ!... κι' ἔπεφτε πάλι μπρούμυτα στὸ τσοῦλι.

Ἀπὸ ἕνα βράδυ ὅμως, πὺ ἄκουσε κάτι κριτσανίσματα ἐκεῖ πὺ ἦσαν τὰ ψωμιά, κι' ἔνοιωσε κάτι κρῦο νὰ περνᾶ ἀπὸ πάνου τῆς — ποντίκια πὺ ἐβγήκαν παγανιὰ νὰ φᾶνε — φοβήθηκε καὶ συμμαζέψε τὴ γάτα κοντὰ τῆς καὶ δὲν τὴν ἀφήνε νὰ ἀπομακρυνθῆ. Ἐβρεχε ξεροκόμματα καὶ τὴν ἐτάιζε, κι' ὕστερα τὴν ἔσφιγγε στὸ στήθος τῆς μὲ τὸ κεφάλι τῆς ἀκουμπισμένο στὸ μάγουλό τῆς. Καμμιά φορὰ ἡ γάτα σήκωνε τὸ ποδι τῆς, σιγά καὶ προσεχτικά, καὶ τ' ἄγγιζε στὸ πρόσωπο τῆς νέας, ζητώντας χάδια καὶ καμώματα. Ἐτσι, σιγά-σιγά λησμόνησε κι' αὐτῆ τὴ θέσι τῆς κι' ὄρες ὀλόκληρες περνοῦσε παίζοντας μὲ τὸ γατάκι τῆς, τόσο, πὺ τῆς φαίνότανε σὰν ἔρημιὰ καὶ κόλασις ὀλόγουρά τῆς, ὅταν γιὰ λίγο ἀπομακρυνότανε.

Ἡ κατάστασί τῆς τὴν στενοχωροῦσε σὰν ἕνα ὀλάκαιρο βουνὸ νὰ ἐκαθότανε στὸ στήθος τῆς. Καὶ μωτζωνότανε συχνά, βλαστημῶντας τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ γιὰ τὸ κακὸ πὺ εἶχε πάθει.

(Ἀκολουθεῖ)